

ROMANIA

CURTEA DE APEL CLUJ

SECTIA PENALĂ ȘI DE MINORI

Decizii penale relevante

pronunțate în perioada iulie-septembrie 2010 ale Curții de Apel Cluj

A. RECURSURI

1. LIBERARE PROVIZORIE SUB CONTROL JUDICIAR. CONDITII.

Liberarea provizorie presupune menținerea împrejurărilor legale care permit arestarea, dar organul judiciar apreciază că prelungirea stării de arest nu mai apare necesară, liberarea devenind posibilă sub rezerva respectării anumitor condiții.

Liberarea provizorie este însă facultativă pentru instanță, care o va dispune și în raport cu celelalte elemente privind temeinicia cererii. Îndeplinirea formală a condițiilor prevăzute de art.160² C.proc.pen. nu conduce automat la admiterea cererii de liberare provizorie sub control judiciar, instanța având posibilitatea ca, în funcție de circumstanțele cauzei și datele ce-l caracterizează pe inculpat să aprecieze dacă scopul măsurii preventive poate fi realizat sau nu prin liberare provizorie.

Or, natura și gravitatea faptelor presupus a fi comise de către inculpatul-recurent și pentru care este cercetat – fapte de corupție, - 24 de acte materiale, precum și forma continuată, calitatea în care inculpatul recurent a acționat reclamă menținerea stării privative de libertate a acestuia și impun concluzia că privarea acestuia de libertate este necesară pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal.

DECIZIA PENALĂ NR. 673/R/13.09.2010

Tribunalul Cluj prin încheierea penală nr. 404 din 2 septembrie 2010, în baza în baza art. 160^{8a} al. 6 C.p.pen. a respins ca neîntemeiată cererea de liberare provizorie sub control judiciar formulată de inculpatul A.D.

A fost obligat inculpatul la plata sumei de 50 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut ca la data de 24.08.2010 instanța a fost sesizată cu cererea de liberare provizorie sub control judiciar formulată de inculpatul A.D., cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 257 C.pen., cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., rap. la art.6 din Legea 78/2000.

În susținerea acestei cereri s-a arătat că inculpatul a fost arestat preventiv la data de 28.07.2010 și în privința sa sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate a unei cereri de liberare provizorie sub control judiciar, câtă vreme pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea pentru care este cercetat este sub 18 ani închisoare și nu există date din care să rezulte necesitatea de a-l împiedica pe inculpat să comită alte infracțiuni sau că acesta va încerca să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unor părți, martori sau experți, alterarea ori distrugerea mijloacelor de

probă sau prin alte asemenea fapte iar față de împrejurarea că a revenit asupra poziției sale inițiale și a recunoscut comiterea faptei, precum și față de circumstanțele de ordin personal și lipsa antecedentelor penale nu rezultă date în sensul că prezintă pericol pentru ordinea publică, iar gravitatea faptei de care este învinuit nu poate justifica respingerea unei atare cereri. În plus, s-a arătat că urmărirea penală este aproape finalizată iar desfășurarea în continuare a procesului penal nu poate fi afectată prin lăsarea în libertate a inculpatului care se obligă să respecte obligațiile impuse de instanța de judecată.

Prin încheierea penală nr.101/28.07.2010, Curtea de Apel Cluj, prin admiterea recursului împotriva încheierii penale nr.73/C/22.07.2010 a Tribunalului Cluj, prin care s-a respins propunerea parchetului de arestare preventivă a inculpatului și s-a luat măsura obligării de a nu părăsi localitatea de domiciliu, s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului A.D., cercetat pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 257 C.pen., cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., rap. la art.6 din Legea 78/2000, pe o durată de 20 de zile, în temeiul art.143, 148 lit.f și 149¹ C.p.pen.

Luând față de inculpat măsura arestului preventiv instanța a reținut că există la dosar probe și indicii temeinice ale săvârșirii de către inculpat a infracțiunii pentru care este cercetat, în ciuda declarației inculpatului care inițial nu a recunoscut comiterea faptei, fiind astfel îndeplinite cerințele art. 143 C.p.pen. și totodată, a constatat că este incident cazul reglementat de art.148 lit. f C.p.pen., respectiv inculpatul este cercetat pentru comiterea unei infracțiuni pentru care legea prevede o pedeapsă mai mare de 4 ani închisoare iar la dosar există probe certe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

Sub aspectul stării de fapt, s-a reținut în sarcina inculpatului A.D. că în cursul lunii iunie 2010, fiind director la Grupul Școlar D.N., a pretins și primit de la mai multe persoane, sume de bani cuprinse între 300 și 9000 euro, promițând că prin influența pe care o are față de membrii Comisiei de bacalaureat îi va ajuta să promoveze probele scrise.

De precizat este faptul că la data de 23.08.2010 prin ordonanța Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție- Serviciul Teritorial Cluj s-a dispus extinderea cercetărilor și începerea urmăririi penale față de inculpatul A.D. privind săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prev. de art. 257 C.pen., cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., rap. la art.6 din Legea 78/2000, pentru 6 acte materiale comise în sesiunea septembrie 2009, fiind pusă în mișcare acțiunea penală pentru această faptă.

Totodată, prin aceeași ordonanță s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului A.D. din două infracțiuni de trafic de influență în formă continuată, într-o singură infracțiune de trafic de influență în formă continuată prev. de art. 257 C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu art. 41 al. 2 C.pen., pentru 24 acte materiale din sesiunile septembrie 2009 și iunie 2010.

Conform art. 160¹ C.p.pen. în tot cursul procesului penal, inculpatul arestat preventiv poate cere punerea sa în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune, admisibilitatea unei astfel de cereri fiind subordonată îndeplinirii a două condiții, una pozitivă referitoare la fapta sau faptele comise, care în cazul infracțiunilor intenționate, cum este cazul în speță, nu trebuie să fie sancționată cu pedeapsa închisorii mai mare de 18 ani și cealaltă, negativă referitoare la lipsa unor date din care să rezulte necesitatea de a-l împiedica pe inculpat să săvârșască alte infracțiuni sau că acesta va încerca să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unor părți, martori sau experți, alterarea ori distrugerea mijloacelor de probă sau prin alte asemenea fapte, așa cum rezultă din cuprinsul art. 160² al. 1 și 2 C.p.pen.

Fără îndoială, sesizată cu o astfel de cerere instanța de judecată nu analizează subzistența temeiurilor avute în vedere la luarea ori menținerea măsurii arestării

preventive, pentru că instituția liberării provizorii pleacă de la premisa existenței unei stări de arest preventiv luată cu respectarea legii și în mod temeinic, pentru că în caz contrar s-ar pune problema revocării acesteia, însă pe de altă parte nu este mai puțin adevărat că, atât în situația în care se discută luarea ori menținerea arestului preventiv, cât și atunci când se discută temeinicia unei cereri de liberare provizorie sub control judiciar sunt avute în vedere aproximativ aceleași împrejurări.

Trebuie precizat faptul că, instanța investită cu soluționarea unei astfel de cereri, constatând că sunt îndeplinite aceste cerințe, va analiza cererea sub aspectul temeiniciei sale, deoarece simpla constatare a îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 160² al. 1 și 2 C.p.pen. nu obligă instanța în a-l pune în libertate pe inculpat.

În acest caz concret, se poate observa că pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de trafic de influență nu depășește 18 ani închisoare iar pe de altă parte, nu au rezultat date în sensul cerut de art. 160² al. 2 C.p.pen.

Chiar în măsura în care sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate, este necesară examinarea prezentei cereri sub aspectul oportunității sau al temeiniciei sale, conform art. 160^{8a} al. 2 C.p.pen. care prevede că instanța admite cererea **în cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege și cererea este întemeiată.**

Îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 160² al. 1 și 2 C.p.pen. nu obligă instanța de judecată investită cu soluționarea unei cereri de liberare provizorie sub control judiciar la admiterea unei astfel de cereri, ci instanța de judecată examinează cererea sub aspectul temeiniciei sale, aceasta în raport de anumite criterii care, deși nu au fost indicate în mod expres de legiuitor au fost identificate în literatura și practica judiciară, ca referindu-se la circumstanțele ce țin de natura și gravitatea faptei sau faptelor comise, precum și la circumstanțele ce privesc persoana inculpatului.

În acest context s-a arătat că la momentul arestării sale inculpatul era cercetat pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență, faptă comisă la nivelul anului 2010, ulterior cercetările fiind extinse pentru aceeași faptă, comisă la nivelul anului 2009, deci se rețin actualmente în sarcina inculpatului un număr considerabil de acte materiale comise în sesiunea septembrie 2009 și respectiv sesiunea 2010, infracțiunea comisă având o gravitate sporită, împrejurare reflectată nu doar în limitele pedepsei prevăzute de lege, dar și în circumstanțele concrete ale comiterii ei, în acest sens fiind avute în vedere, modalitatea concretă de săvârșire, pregătirea și amplexarea activității infracționale desfășurate, consecințele produse și numărul mare de persoane atrase în această activitate.

Circumstanțele personale ale inculpatului, în concret lipsa antecedentelor penale, vârsta și pregătirea profesională sau faptul că, la un moment dat pe parcursul cercetărilor și după ce a negat orice implicare infracțională, a găsit de cuviință să își recunoască faptele nu pot constitui, argumente viabile în sensul admiterii unei astfel de cereri, circumstanțele privitoare la activitatea infracțională desfășurată de inculpat justificând concluzia că lăsarea acestuia în libertate nu este oportună, iar schimbarea poziției procesuale a inculpatului nu denotă decât încercarea sa de a obține și pe această cale eliberarea sa și nicidecum, asumarea deplină a responsabilității sale ori conștientizarea gravității faptei comise.

Mai mult, s-a susținut că inculpatul este o persoană serioasă, cu o pregătire profesională deosebită, aflat la o vârstă apreciabilă iar din aceste motive ar trebui cercetat în stare de libertate.

S-a considerat, dimpotrivă că argumentele invocate susțin teza menținerii inculpatului în stare de arest preventiv, pentru că, dacă o persoană cu asemenea „calități” și-a asumat participarea la un plan infracțional atât de ingenios, soldat cu fraudarea chiar a examenului de bacalaureat, într-un centru situat într-un oraș cu prestigiu din punct de vedere educațional, fără nici o reținere pe parcursul a doi ani

consecutiv, atunci ce s-ar putea pretinde persoanelor care nu au beneficiat de educație, nu au avut acces la aceasta și ajung să comită fapte antisociale pentru că nu au cu ce se hrăni sau cu ce să-și hrănească familia.

S-a apreciat că lăsarea inculpatului în libertate nu este oportună nici din perspectiva impactului mediatic deosebit, iar împrejurarea că urmărirea penală este aproape finalizată de asemenea, nu interesează la acest moment.

Așadar, față de argumentele invocate s-a apreciat că în acest caz concret, nu se justifică liberarea provizorie a inculpatului, sens în care în baza art. 160^{8a} al. 6 C.p.pen. instanța a respins ca neîntemeiată cererea de liberare provizorie sub control judiciar formulată de inculpatul A.D..

Împotriva acestei încheieri a formulat recurs inculpatul A.D., solicitând casarea acesteia ca netemeinică și nelegală întrucât deși toate condițiile prev. de lege sunt îndeplinite în cauză, instanța de fond în mod nelegal i-a respins cererea. Recurentul, raportat la situația sa personală, fiind la prima confruntare cu legea penală, având o atitudine sinceră, precum și un domiciliu stabil, urmând a se prezenta la solicitările instanței, a cerut admiterea căii de atac promovate.

Analizând încheierea atacată pe baza actelor și lucrărilor dosarului, Curtea a apreciat că recursul inculpatului este nefondat.

Astfel, într-adevăr, formal toate condițiile prev. de art.160² C.pr.pen. privind liberarea provizorie sub control judiciar sunt îndeplinite în cauză.

Din analiza prevederilor art. 160² C.pr.penală, rezultă că liberarea sub control judiciar se poate acorda în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani și nu există probe din care să rezulte că inculpatul ar mai putea comite alte infracțiuni sau ar încerca să zădărnicească aflarea adevărului.

Liberarea provizorie sub control judiciar este o măsură preventivă limitativă de drepturi instituită pentru a înlocui arestarea preventivă cu o constrângere mai puțin gravă, suficientă însă pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal sau a împiedica comiterea de fapte periculoase.

Aplicarea dispozițiilor legale care reglementează această instituție se poate justifica în cazul unor infracțiuni mai puțin grave, luându-se în considerare și încrederea pe care o poate oferi inculpatul că, lăsat în libertate nu va săvârși și alte infracțiuni și își va îndeplini obligațiile ce i se impun.

În acord cu jurisprudența CEDO se constată că instanța europeană a dezvoltat patru motive acceptabile pentru a se refuza eliberarea sub control judiciar: riscul ca acuzatul să nu se prezinte la proces, posibilitatea ca în cazul eliberării, acesta să încerce să împiedice desfășurarea procesului, să comită alte infracțiuni, ori să tulbure ordinea publică (cauza SBC contra Regatului Unit-19 iunie 2001; cauza Smirnova contra Rusiei - 25 iulie 2003; Stogmuler contra Austriei-10 noiembrie 1969; Wemhoff contra Germaniei -27 iunie 1968; cauza Matznetter contra Austriei-10 nov.1969 și Letellier contra Franței-26 iunie 1991).

Având în vedere pericolul social concret al faptelor presupus a fi comise de inculpatul A.D., de impactul negativ produs asupra ordinii sociale, curtea apreciază că în această fază a procesului penal, și în pofida poziției inițial nesincere, urmată apoi de colaborarea cu organele judiciare, avută de inculpat și a împrejurării că formal, cererea acestuia îndeplinește condițiile legale, se impune cercetarea sa, în continuare, în stare de arest.

Curtea apreciază că la acest moment procesual nu este oportună liberarea sa sub control judiciar, pentru a se asigura o bună administrare a justiției.

Din coroborarea acestor texte rezultă așadar că pentru a fi admisă o asemenea cerere, pe lângă îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege (și care evident în această speță sunt îndeplinite), mai trebuie și ca această cerere să fie întemeiată.

În acest context analizând cererea inculpatului, Curtea apreciază că aceasta este neîntemeiată, raportat la presupunerea rezonabilă și a indiciilor temeinice precum și a datelor existente din care ar rezulta că recurentul ar fi comis infracțiunile.

Din actele dosarului rezultă că inculpatul a fost arestat preventiv la 28 iulie 2010 de către Curtea de Apel Cluj pe o durată de 20 de zile, de la 28 iulie la 16 august 2010, fiind cercetat sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de influență prev. de art.257 C.pen.cu aplicarea art.41, 42 C.pen.rap.la art.6 din Legea 78/2000 constând în aceea că în cursul lunii iunie 2010, în calitate de director la Grupul Școlar "Didactica Nova" a pretins și primit de la mai multe persoane, sume de bani cuprinse între 300 și 9000 euro, promițând că prin influența pe care o are față de membrii Comisiei de bacalaureat, îi va ajuta să promoveze probele scrise.

De precizat este faptul că la data de 23.08.2010 prin ordonanța Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj s-a dispus extinderea cercetărilor și începerea urmăririi penale față de inculpatul A.D. privind săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prev. de art. 257 C.pen., cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., rap. la art.6 din Legea 78/2000, pentru 6 acte materiale comise în sesiunea septembrie 2009, fiind pusă în mișcare acțiunea penală pentru această faptă.

Totodată, prin aceeași ordonanță s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului A.D., din două infracțiuni de trafic de influență în formă continuată, într-o singură infracțiune de trafic de influență în formă continuată prev. de art. 257 C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu art. 41 al. 2 C.pen., pentru 24 acte materiale din sesiunile septembrie 2009 și iunie 2010.

Față de cele relevate mai sus, curtea apreciază că lăsarea în libertate a recurentului, prin admiterea cererii de liberare sub control judiciar este inoportună la acest moment procesual, în condițiile în care din momentul arestului preventiv al acestuia, au trecut cca 2 luni de zile, s-a prelungit starea de arest preventiv a acestuia, nu s-a finalizat urmărirea penală, după terminarea acesteia urmând a fi sesizată instanța competentă.

Curtea apreciază că buna desfășurare a procesului penal impune privarea de libertate a inculpatului și că eliberarea sa, chiar subsumată unor obligații sau garanții, ar provoca o reală tulburare a ordinii și liniștii publice.

Acest punct de vedere este concordant atât cu practica instanțelor naționale cât și cu a celor europene așa cum rezultă și prin prisma deciziilor Skrobol contra Poloniei – 13 dec.2005 și Georgieva contra Bulgariei – 3 iulie 2008.

Examinarea și admiterea în principiu a cererii de liberare provizorie este prevăzută în art.160⁸ C.proc.pen.și face parte din dispozițiile comune în cadrul Secțiunii V privind liberarea provizorie sub control judiciar. Liberarea provizorie presupune menținerea împrejurărilor legale care permit arestarea, dar organul judiciar apreciază că prelungirea stării de arest nu mai apare necesară, liberarea devenind posibilă sub rezerva respectării anumitor condiții.

Liberarea provizorie este însă facultativă pentru instanță, care o va dispune și în raport cu celelalte elemente privind temeinicia cererii.

În acest sens, dispozițiile art.160⁹ alin.1 C.proc.pen.preved că atunci când cererea este neîntemeiată, instanța o respinge.

Îndeplinirea formală a condițiilor prevăzute de art.160² C.proc.pen.nu conduce automat la admiterea cererii de liberare provizorie sub control judiciar, instanța având posibilitatea ca, în funcție de circumstanțele cauzei și datele ce-l caracterizează pe inculpat să aprecieze dacă scopul măsurii preventive poate fi realizat sau nu prin liberare provizorie.

Or, natura și gravitatea faptelor presupus a fi comise de către inculpatul-recurent și pentru care este cercetat – fapte de corupție, - 24 de acte materiale, precum și

forma continuată, impun concluzia că privarea acestuia de libertate este necesară pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal.

Mai mult, modalitatea în care se presupune că au fost comise faptele, urmările acestora, nu sunt de natură să înlăture pericolul concret pentru ordinea publică pe care l-ar prezenta lăsarea în libertate a inculpatului. Având în vedere că urmărirea penală nu este finalizată, că în cauză sunt inculpate mai multe persoane pentru fapte de corupție, că inițial inculpatul a avut o poziție procesuală de nerecunoaștere a implicării sale în actele infracționale, după care a colaborat cu organele judiciare, justifică momentan menținerea sa în stare de arest, nefiind oportună liberarea sub control judiciar.

Având în vedere că în materia cererilor de liberare provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune nu operează autoritatea lucrului judecat, nimic nu îl împiedică pe inculpatul-recurent să formuleze o nouă cerere, după sesizarea instanței de judecată și verificarea legalității sesizării acesteia, conform art.300¹ C.proc.pen.

Natura infracțiunilor presupus a fi săvârșite și calitatea în care inculpatul recurent a acționat reclamă, de asemenea, menținerea stării privative de libertate a acestuia. Pe de altă parte, în contextul întăririi atitudinii de combatere a corupției, presupus a fi comise de către cadre didactice, persoane care trebuie să vegheze la educarea cetățenilor, manifestarea de clemență din partea instanțelor judecătorești față de cei prinși și deduși judecătii ar echivala cu un act de injustiție socială.

Asemenea fapte, neurmte de o ripostă fermă a societății, ar întreține climatul infracțional și ar crea făptuitorilor impresia că pot persista în sfidarea legii.

Pentru aceste considerente, constatând că nu există motive de nelegalitate sau netemeinicie a încheierii recurate, Curtea în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen., va respinge ca nefondat recursul declarat.

Văzând disp.art.192 al.2 C.pr.pen., inculpatul va plăti statului suma de 300 lei cheltuieli judiciare.

2.MASURA OBLIGARII DE A NU PARASI TARA SAU LOCALITATEA LUATA DE PROCUROR. PRELUNGIRE. RECURS. INADMISIBILITATE.

Măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea sau țara, poate fi prelungită, spre deosebire de măsura arestării preventive, de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile.

În ceea ce privește calea de atac, art.145 alin.2 C.proc.pen. face trimitere la dispozițiile art.140² C.proc.pen. „care se aplică în mod corespunzător”.

Art.140² C.proc.pen. reglementează calea de atac împotriva ordonanței procurorului prin care se dispune luarea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea, respectiv țara, și care, potrivit celor expuse anterior, se aplică în mod corespunzător și în cazul ordonanței prin care procurorul dispune în caz de urmărire penală, prelungirea măsurilor preventive restrictive de libertate.

Astfel, legea reglementează doar plângerea, ca și cale de atac, împotriva ordonanței procurorului prin care acesta a luat sau, după caz, a prelungit măsura obligării de a nu părăsi localitatea, respectiv țara, plângere care este dată în competența instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță.

Din economia întregului articol nu rezultă faptul că încheierea pronunțată de instanță în soluționarea unei asemenea plângeri ar mai putea fi atacată ulterior cu recurs, astfel încât formularea unei noi căi de atac determină respingerea acesteia ca inadmisibilă.

DECIZIA PENALĂ NR. 643/R/31.08.2010

Incheierea penală nr.78/F din 14 iulie 2010 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, s-a respins ca neîntemeiată, cererea de revocare a măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara, formulată de inculpatul F.J., măsură preventivă care s-a prelungit prin Ordonanța din 21 iunie 2010 de către procurorul șef birou din cadrul DIICOT- Biroul Teritorial Bistrița Năsăud.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin cererea înregistrată la această instanță sub numărul de mai sus, petentul F.J. a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța în cauză să se dispună revocarea măsurii obligării de a nu părăsi țara, măsură ce a fost prelungită prin ordonanța din 21 iunie 2010 dată de procurorul șef din cadrul DIICOT- Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud.

În motivarea cererii s-a relevat, în esență, că prin încheierea nr. 147/R/25.11.2009 a Curții de Apel Cluj s-a admis recursul declarat de petent împotriva încheierii penale nr. 54/CC/11.11.2009 a Tribunalului Bistrița-Năsăud și s-a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive cu cea a obligării de a nu părăsi țara, măsură ce a fost prelungită succesiv prin ordonanțe ale procurorului DIICOT- Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud, ultima dată prin ordonanța din 21. 06. 2010.

Potentul a arătat că măsura este nejustificată deoarece nu există nici un pericol ca inculpatul să se sustragă sau să influențeze în vreun fel urmărirea penală, că de la momentul luării măsurii și până în prezent organul de urmărire penală nu a verificat dacă se impune menținerea măsurii, dispunându-se doar formal menținerea acesteia și că prin această măsură este afectată libertatea persoanei, ținând seama de faptul că a fost luată de mult timp, toată perioada de la luarea măsurii inculpatul respectând cu strictețe obligațiile ce i s-au impus.

Cererea petentului inculpat a fost neîntemeiată, astfel că a fost respinsă ca atare.

Din analiza actelor și lucrărilor dosarului nr. 24D/P/2009 al DIICOT- Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud a rezultat că petentul este cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de constituire în grup infracțional organizat, prev. de art.7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 și înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 C.pen., cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen. (două fapte).

Temeiurile care au fost avute în vedere la momentul luării măsurii preventive subzistă, nevoia de a asigura buna desfășurare a procesului penal menținându-se.

Restricțiile impuse prin măsura preventivă luată față de petent prin prisma interdicțiilor legale stabilite, sunt normale, reprezentând măsuri necesare într-o societate democratică, în vederea prevenirii faptelor penale și pentru protejarea drepturilor și libertăților altora, astfel cum s-a statuat constant atât în practica CEDO cât și în cea a instanțelor naționale.

Restrângerile pe care le presupune o măsură preventivă nu reprezintă o încălcare a drepturilor constituționale invocate (dreptul la un proces echitabil, dreptul la libera circulație, prezumția de nevinovăție), deoarece acestea se subsumează scopurilor acestor măsuri, astfel cum sunt acestea definite în cuprinsul art. 136 Cod procedură penală, iar respectarea obligațiilor impuse la luarea măsurii nu constituie temei pentru revocarea acesteia.

Dimpotrivă, respectarea obligațiilor stabilite în sarcina celui în cauză, constituie justificarea pentru menținerea unei măsuri preventive mai puțin restrictive, ignorarea acestor obligații sau încălcarea lor cu bună știință atrăgând luarea măsurii arestării.

Potrivit disp. art. 139 alin. 2 C.proc.pen., când măsura preventivă a fost luată cu încălcarea prevederilor legale sau nu mai există vreun temei care să justifice menținerea măsurii preventive, aceasta trebuie revocată din oficiu sau la cerere, ceea ce însă nu este cazul în speță.

Încheierea Tribunalului Bistrița-Năsăud a fost atacată cu recurs de către inculpatul F.J. recurs care este inadmisibil pentru următoarele considerente:

Măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea sau țara, poate fi prelungită, spre deosebire de măsura arestării preventive, de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile.

În ceea ce privește calea de atac, art.145 alin.2 C.proc.pen. face trimitere la dispozițiile art.140² C.proc.pen. „care se aplică în mod corespunzător”.

Art.140² C.proc.pen. reglementează calea de atac împotriva ordonanței procurorului prin care se dispune luarea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea, respectiv țara, și care, potrivit celor expuse anterior, se aplică în mod corespunzător și în cazul ordonanței prin care procurorul dispune în caz de urmărire penală, prelungirea măsurilor preventive restrictive de libertate.

Astfel, legea reglementează doar plângerea, ca și cale de atac, împotriva ordonanței procurorului prin care acesta a luat sau, după caz, a prelungit măsura obligării de a nu părăsi localitatea, respectiv țara, plângere care este dată în competența instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță.

Din economia întregului articol nu rezultă faptul că încheierea pronunțată de instanță în soluționarea unei asemenea plângeri ar mai putea fi atacată ulterior cu recurs, astfel încât formularea unei noi căi de atac determină respingerea acesteia ca inadmisibilă.

Pe de altă parte, examinând reglementarea plângerii împotriva ordonanței procurorului prev.de art.140² C.proc.pen., Curtea constată că aceasta este similară în privința termenelor folosite de legiuitor, cu cea a recursului ca și cale de atac împotriva încheierii pronunțată de judecător ori de instanța de judecată, referitoare la măsura arestării preventive, prev.în art.140³ C.proc.pen., respectiv 141 C.proc.pen.

Astfel, dosarul este înaintat instanței în vederea soluționării în termen de 24 de ore, iar plângerea se judecă în termen de 3 zile.

De asemenea, Curtea apreciază că indiferent că este vorba de măsura arestării preventive sau de măsuri restrictive de libertate, **regimul căilor de atac trebuie să fie similar, neavând relevanță că măsura arestării preventive este dată în competența exclusivă a judecătorului, iar celelalte măsuri preventive pot fi luate și prelungite de către procuror.**

Astfel, se constată că împotriva actului procedural prin care judecătorul dispune luarea sau prelungirea arestării preventive este posibilă exercitarea unei singure căi de atac (recursul), ceea ce, potrivit celor arătate anterior, duce la concluzia că și împotriva actului procedural prin care procurorul dispune luarea sau prelungirea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea sau țara, nu poate fi formulată decât o singură cale de atac, anume aceea a plângerii la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță.

Nu în ultimul rând, conform art.140³ alin.1 C.proc.pen.”încheierea prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive, nu este supusă niciunei căi de atac”.

Așa fiind, recursul declarat este inadmisibil și urmează a fost respins ca atare, în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.a C.proc.pen.

3. CULPA CONCURENȚA DAUNE MORALE. IMPOSIBILITATEA CENZURĂRII ÎN CALEA DE ATAC A RECURSULUI.

Proporția culpei părților în producerea unui accident de circulație, soldat cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății unei persoane, nu poate fi cenzurată în calea de atac a recursului, căci aceasta reprezintă o chestiune de apreciere, iar nu una de legalitate.

Prin prisma cazurilor de casare prevăzute de lege la data formulării căii de atac de către asigurător, cuantumul despăgubirilor civile nu poate fi modificat în recurs decât în ce privește despăgubirile materiale, iar nu și cele morale, care se stabilesc prin apreciere de către instanțele investite cu judecarea fondului, și numai în măsura în care se poate vorbi despre o gravă eroare de fapt cu referire la latura civilă a cauzei, respectiv de existența unei contradicții evidente, esențiale și necontroversate între probele administrate în cauză și ceea ce rețin instanțele în hotărârile recurate, ceea ce nu este cazul în speță.

DECIZIA PENALĂ NR. 651/R/06.09.2010

Judecătoria Turda, prin sentința penală nr.31 din 22.01.2010, în baza art.334 C.pr.pen., a respins ca neîntemeiată cererea de schimbare a încadrării juridice dată faptei reținute în sarcina inculpatului V.J. din infracțiunea prevăzută de art. 178 alin. 2 C.pen., în infracțiunea prevăzută de art. 178 alin. 1 C.pen.

În baza art. 178 alin. 2 C.pen, cu aplicarea art. 74 lit. a, c C.pen., art. 74 alin. 2 C.pen.- art. 76 lit. d C.pen., s-a dispus condamnarea inculpatului V.J., la 9 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În baza art. 71 C.pen., s-a interzis inculpatului dreptul prevăzut la art. 64 lit. a teza II C.pen, pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 81 C.pen., s-a suspendat condiționat executarea pedepsei, pe un termen de încercare de 2 ani și 9 luni, calculat în condițiile art. 82 C.pen.

În baza art. 71 alin. 5 C.pen., s-a suspendat executarea pedepsei accesorii, pe durata suspendării executării pedepsei principale.

În baza art. 359 C.pr.pen., s-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 83 și 84 C.pen., cu referire la cazurile de revocare a beneficiului suspendării condiționate a executării pedepsei.

În baza art. 14, art. 346 alin. 1 C.pr.pen., cu aplicarea art. 998-999 C.civ., s-a admis în parte acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal de părțile civile M.A., M.S. și Spitalul Municipal Turda, obligând inculpatul la plata în favoarea acestora a despăgubirilor civile, după cum urmează: a sumei de 1372 lei despăgubiri pentru daune materiale către părțile civile M.A. și M.S. (din care suma de 463 lei reprezintă pensia de întreținere cuvenită părții civile M.S. până la împlinirea vârstei majoratului) și a sumei de cate 7500 lei despăgubiri pentru daune morale către fiecare din aceleași părți civile (în total 15000 lei despăgubiri pentru daune morale); a sumei de 448,5 lei despăgubiri pentru daune materiale către Spitalul Municipal Turda, cu dobânda legală calculată de la data de 05.07.2004 și până la data achitării efective a debitului.

Prezenta este opozabilă asigurătorului Generali Providencia Biztosito ZRT, prin mandatar.

În baza art. 191 alin. 1 C.pr.pen., a fost obligat inculpatul la plata în favoarea statului a sumei de 1000 lei cheltuieli judiciare, din care suma de 200 lei, reprezentând onorariul apărătorului desemnat din oficiu, s-a avansat din FMJ în favoarea Baroului Cluj.

În baza art. 193 alin. 1 și 2 C.pr.pen., a fost obligat inculpatul la plata în favoarea părților civile M.A. și M.S. a sumei de 1000 lei cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut în esență faptul că acest inculpat, conducând la data de 29.06.2004, pe str.1 Decembrie 1918 din Câmpia-Turzii, autovehicolul marca Scania care tracta o semiremorca, a încălcat din culpă dispozițiile art.9, art.180 pc.14 din Regulamentul de aplicare a OUG nr.195/2002 și în

condițiile culpei concurente a victimei M.S., care a încălcat prev.art.194 pct.5, art.195 lit.e și art.124 din același Regulament, a provocat uciderea din culpă a acestuia.

Sub aspectul culpei, la producerea accidentului, instanța a reținut că inculpatul a încălcat prevederile art.9 pct.1 din Regulamentul de aplicare a OUG nr.195/2002 în forma aflată în vigoare la momentul săvârșirii faptei potrivit cărora pentru a circula pe drumurile publice autovehiculele, remorcile trebuie să fie în stare bună de funcționare și să îndeplinească condițiile tehnice stabilite de autoritatea competentă și art.180 pct.14 din același regulament, în conformitate cu care conducătorul de autovehicul trebuie să ia toate măsurile pentru înlăturarea defecțiunilor survenite pe parcursul deplasării atunci când autovehiculul nu mai îndeplinește condițiile tehnice, iar dacă nu le poate remedia pe loc să se deplaseze la cea mai apropiată unitate de depanare, cu o viteză care să-i asigure evitarea oricărui accident.

Pe de altă parte, victima M.S. a încălcat dispozițiile art.194 pct.5 din Regulamentul de aplicare a OUG nr.195/2002 în forma aflată în vigoare la momentul săvârșirii faptei, potrivit cărora bicicliștii sunt obligați să poarte casca de protecție omologată, ale art.195 lit.e din Regulament, fiindu-le interzis bicicliștilor să circule în timp ce se afla sub influența băuturilor alcoolice, precum și ale art.124 din același Regulament – respectiv vehiculele se conduc pe partea dreaptă a drumului, în direcția de mers.

În ceea ce privește gradul de culpă la producerea accidentului, instanța a reținut culpa în proporție de 70% în sarcina victimei și 30% în sarcina inculpatului.

În drept, fapta inculpatului V.J., care conducând la data de 29.06.2004, pe str.1 Decembrie 1918 din Câmpia Turzii, autovehiculul marca Scania care tracta o semiremorca a încălcat din culpa dispozițiilor art.9, art.180 pct.14 din regulamentul de aplicare a OUG nr.195/2002 și în condițiile culpei concurente a victimei M.S. (care a încălcat prevederile art.194 pct.5, art.195 lit.e și art.124 din același Regulament) a provocat uciderea din culpă a acestuia, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă prev.și ped.de art.178 alin.2 C.pen.

Sub aspectul laturii civile, instanța a reținut că părțile civile M.A. și M.S. au solicitat despăgubiri pentru daune materiale și morale, explicitând despăgubirile pentru daune materiale ca reprezentând cheltuieli ocazionale cu organizarea înmormântării (2576,25 lei) și respectiv amenajarea mormântului (509,97 lei) și pensie de întreținere lunară convenită părții civile M.S. până la împlinirea vârstei majoratului la data de 26.05.2007, cuantumul pensiei de întreținere fiind evaluat la suma de 6013,8 lei.

În ceea ce privesc despăgubirile pentru daune materiale, cheltuielile de înmormântare și cele privind amenajarea mormântului sunt dovedite cu facturile și chitanțele atașate filelor 33-43 u.p., respectiv 113-123 u.p.

În ceea ce privește cuantumul veniturilor lunare realizate de victima M.S. la data decesului era de 176,64 lei – venituri din pensie. Potrivit normelor legale incidente, respectiv art.86, art.94 C.fam., din cuantumul total al veniturilor lunare realizate de victima, părții civile M.S. i s-ar fi convenit doar cota de $\frac{1}{4}$ cu titlu de obligație legală de întreținere. Astfel calculat, prejudiciul localizat în patrimoniul acestei părți civile până la împlinirea vârstei majoratului (în fapt cuantumul dreptului la întreținere de care a fost lipsită) se ridică la suma de 1544,10 lei (calculat pentru cele 35 de luni de la data accidentului și până la împlinirea vârstei majoratului, f.121 u.p.).

Întrucât, în sarcina victimei s-a reținut un procent de de culpă în cuantum de 70%, în mod corespunzător vor fi diminuate și despăgubirile pentru daune materiale convenite părților civile, astfel ca în final, în baza art.14, art.346 alin.1 C.proc.pen. cu aplicarea art.998-999 C.civ., instanța a admis în parte acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal de părțile civile M.A., M.S., obligând inculpatul la plata în favoarea acestora a sumei de 1372 lei despăgubiri pentru daune materiale către părțile

civile M.A. și M.S. (din care suma de 463 lei reprezintă pensia de întreținere cuvenită părții civile M.S. până la împlinirea vârstei majoratului).

Raportat la despăgubirile pentru daune morale, părțile civile au solicitat fiecare acordarea unei sume de câte 60.000 lei pentru o justă și echitabilă compensare a prejudiciului moral suferit.

Instanța a reținut că în urma accidentului cauzat și care a avut ca urmare decesul victimei M.S., tatăl părții civile M.S. și soțul părții civile M.A., acestea au fost supuse unei traume psihice cu efecte pe termen lung inclusiv sub aspectul stării de sănătate a acestora, ambele părți civile atestând cu înscrisuri medicale că au suferit o nevroză anxioasă (f.294, 295 dos. fond). Martorii audiați asupra laturii civile a cauzei, au atestat la rândul lor faptul că părțile civile au fost marcate de evenimentul familial, cu consecințe nefaste și la nivelul prestației profesionale. Totuși, instanța a apreciat că între dezvoltarea unei tumori maligne de către partea civilă M.A. și accidentul care a avut ca urmare decesul victimei M.S. nu se poate stabili o legătură de cauzalitate evidentă, astfel încât să se impună acordarea unor despăgubiri pentru daune morale care să aibă în vedere și această din urmă afecțiune medicală.

Având în vedere aceste repere, instanța a apreciat că pentru o justă și echitabilă compensare a prejudiciului moral suferit, se impune a se acorda părților civile despăgubiri în cuantum de câte 25.000 lei.

Aplicând reducerea despăgubirilor potrivit gradului de culpă reținut în sarcina victimei M.S., instanța a obligat în final inculpatul la plata în favoarea acestora a sumei de câte 7500 lei despăgubiri pentru daune morale (în total 15.000 lei).

Deși părțile civile M.A. și M.S. au solicitat obligarea inculpatului la plata despăgubirilor în solidar cu partea responsabilă civilmente, instanța a reținut că potrivit adresei comunicate la dosar de către lichidatorul desemnat al societății angajatoare a inculpatului, aceasta a fost dizolvată și radiată din evidențele Oficiului Registrului Comerțului, astfel că obligarea societății angajatoare în solidar cu inculpatul, este lipsită de obiect.

În cauză, s-a constituit parte civilă și Spitalul Municipal Turda cu suma de 1494,97 lei, care a justificat cuantumul cheltuielilor de spitalizare cu deconturile depuse la dos.fond.

Aplicând însă procentul de reducere al despăgubirilor corespunzătoare gradului de culpă a victimei M.S., în final, instanța a obligat inculpatul la plata sumei de 448,5 lei despăgubiri pentru daune materiale către Spitalul Municipal Turda, cu dobânda legală calculată de la data de 05.07.2004 și până la data achitării efective a debitului, urmând ca diferența să fie suportată de moștenitorii victimei, potrivit dispozițiilor legii civile.

Prezenta este opozabilă asigurătorului Generali Providencia Biztosito ZRT, prin mandatar.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel părțile civile M.A. și M.S., solicitând, pe latură penală, reconsiderarea procentului de culpă în producerea evenimentului rutier respectiv, în sensul reținerii unei culpe concurente a inculpatului și a victimei, iar pe cale de consecință, a se dispune acordarea întregii sume de bani solicitate cu titlu de daune morale, conform constituirii inițiale de parte civilă.

Tribunalul Cluj prin decizia penală nr.226/A din 14 iunie 2010 a admis apelul declarat de părțile civile M.A. și M.S., împotriva sentinței penale nr.31/22.01.2010 a Judecătoria Turda, pe care a desființat-o în parte, numai cu privire la cuantumul daunelor morale acordate de către instanța de fond în favoarea părților civile M.A. și M.S..

Procedând la judecarea cauzei, în aceste limite, tribunalul a dispus obligarea inculpatului la plata sumei de 18.000 lei cu titlu de daune morale către fiecare din părțile civile M.A. și M.S..

Au fost menținute restul dispozițiilor sentinței apelate.

Decizia tribunalului a fost atacată cu recurs de către asigurătorul de răspundere civilă GENERALI PROVIDENCIA BIZTOSITO Zrt. care a solicitat casarea hotărârii instanței de apel sub aspectul cuantumului daunelor morale, pe care le-a apreciat exagerate în cuantum de 18.000 lei pentru fiecare din părțile civile, apreciind că se impune menținerea sentinței Judecătorei Turda sub acest aspect, respectiv obligarea inculpatului la suportarea unei sume de câte 7.500 lei cu acest titlu pentru fiecare parte vătămată.

Curtea examinând recursul declarat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

În ce privește culpa comună de 30% în sarcina inculpatului V.J. și de 70% în sarcina victimei M.S., Curtea a constatat că atât prin prisma cazurilor de casare prevăzute de lege la momentul exercitării căii de atac a recursului, cât și a celor existente de lege lata, proporția culpei părților în producerea unui accident de circulație, soldat cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății unei persoane, nu poate fi cenzurată în calea de atac a recursului, căci aceasta reprezintă o chestiune de apreciere, iar nu una de legalitate.

Referitor la modificarea cuantumului despăgubirilor solicitate, Curtea constată că atât potrivit cazurilor de casare prevăzute de lege la data formulării căii de atac de către asigurător, cât și potrivit celor prevăzute de lege lata, cuantumul despăgubirilor civile **nu poate fi modificat în recurs decât în ce privește despăgubirile materiale, iar nu și cele morale, care se stabilesc prin apreciere de către instanțele investite cu judecarea fondului, și numai în măsura în care se poate vorbi despre o gravă eroare de fapt cu referire la latura civilă a cauzei, respectiv de existența unei contradicții evidente, esențiale și necontroversate între probele administrate în cauză și ceea ce rețin instanțele în hotărârile recurate, ceea ce nu este cazul în speță.**

Așa cum se arată și în practica constantă a instanței supreme „stabilirea cuantumului daunelor morale presupune o apreciere, în raport de criteriile precum consecințele negative suferite de victimă în plan fizic și psihic, importanța valorilor sociale lezate, măsura în care au fost atinse aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care victimei i-a fost afectată situația familială, profesională și socială. Prin urmare, critica cu privire la majorarea cuantumului despăgubirilor acordate cu titlu de daune morale, respectiv procesul de apreciere ce caracterizează prejudiciul nepatrimonial, fiind în afara unei realități materiale, nu poate fi examinată prin prisma cazului de casare prevăzut de art.385⁹ alin.1 pct.18 C.proc.pen., deoarece eroarea gravă de fapt presupune existența și constatarea unei greșeli grave, deci esențială și evidentă, în stabilirea, pe bază de probe, a faptelor ce fundamentează soluția”.

Prin urmare, atât din perspectiva criticilor formulate de recurentă cât și a cazurilor de casare care ar putea fi luate în considerare din oficiu, hotărârile pronunțate sunt legale și temeinice, sens în care recursul a fost respins ca nefondat, conform art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen.

4. INFRAACȚIUNEA PREV.DE ART.87 AL.5 DIN OUG NR.195/2002. CIRCUMSTANȚE ATENUANTE.

Având în vedere că inculpatul se află la prima confruntare cu legea penală, a regretat și a recunoscut fapta comisă și având în vedere că inculpatul se bucură de considerație și respect atât din partea colegilor de muncă de la unitatea la care a lucrat în calitate de inginer cât și din partea cetățenilor din comună, Curtea a reținut aceste împrejurări în favoarea

inculpatului ca și circumstanțe atenuante prev. de art.74 C.p. și în consecință a redus pedeapsa aplicată acestuia sub minimul special, a carei executare a fost suspendată condiționat.

In opinia separata, s-a motivat ca aprecierea că asemenea fapte au un pericol social redus care să determine recunoașterea de circumstanțe atenuante și reducerea pedepsei, poate fi realizată numai în cazul infracțiunilor de rezultat, situație în care pericolul social are o arie mai vastă, cu elemente multiple de apreciere a acestuia, spre deosebire de infracțiunile de pericol, ca și în speță, când acest pericol există fără dubiu.

Poziția sinceră a inculpatului, atât în faza de urmărire penală cât și în faza de cercetare judecătorească, împrejurarea că are studii superioare, nu posedă antecedente penale, caracterizarea pozitivă de la locul de muncă și manifestarea regretului nu sunt elementele determinante și suficiente pentru a se reține în favoarea recurentului circumstanțe atenuante, în condițiile în care a condus un autovehicul pe drumurile publice, sub influența alcoolului, provocând și un eveniment rutier și nu se impune a se da curs acestor elemente, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Cuantumul pedepsei aplicate, orientat la minimul special prevăzut de lege, fără acordarea de circumstanțe atenuante, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, este singura în măsură să asigure realizarea scopurilor educativ și de exemplaritate ale sancțiunii, dându-i posibilitatea îndreptării atitudinii față de comiterea de infracțiuni și resocializarea sa viitoare pozitivă.

DECIZIA PENALĂ NR. 653/R/06.09.2010

Prin sentința penală nr. 36/10.03.2010 a Judecătoriei Jibou s-a dispus condamnarea inculpatului B.V, la 2 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii prev.de art.87 al.5 din OUG nr.195/2002.

În baza art. 81, 82 C.pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate de 2 ani, pe durata unui termen de încercare de 4 ani, atrăgând atenția asupra prev.art.83 C.pen..

Conform art.71 al.5 C.pen. s-a suspendat pe durata termenului de încercare executarea pedepsei accesorii prev.de art.64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen..

S-a făcut aplic.art.C.proc.pen.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța de fond a reținut ca prin rechizitoriul întocmit în dosar nr. 1395/P/2009 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Jibou a fost trimis în judecată inculpatul B.V., cercetat pentru comiterea infracțiunii prev. de art. 87 al. 5 din O.U.G. nr. 195/2002, republicată.

În fapt, în actul de sesizare s-a reținut ca inculpatul, aflat la volanul autoturismului său, pe DN 1C, a pierdut controlul volanului, intrând în șanțul de pe marginea contrasensului. Sosind la fața locului, organele de poliție, sesizând că inculpatul se află sub influența băuturilor alcoolice, i-au solicitat acestuia să efectueze testarea cu aparatul alcooltest, apoi să-i însoțească la spital pentru recoltare de probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei în sânge. Inculpatul a refuzat categoric deplasarea la o unitate medicală, și în ceea ce privește aparatul alcooltest, nu a suflat corespunzător, astfel că nu s-a putut determina valoarea alcoolului în aerul expirat

Analizând probatoriul administrat în cauză, în fapt, instanța a reținut ca în data de 18.11.2009, în jurul orei 00,45 inculpatul a condus pe DN 1C între loc. Bizușa și Perii Vadului autoturismul proprietate personală marca Dacia. Într-o curbă la dreapta, semnalizată corespunzător, inculpatul a pierdut controlul volanului, a pătruns pe contrasens și a intrat cu autoturismul în șanțul de pe partea stângă a sensului său de mers. Au fost sesizate organele de poliție cu privire la producerea accidentului, acestea deplasându-se la fața locului, constatându-se că s-au produs doar pagube materiale.

Inculpatul a fost legitimat și întrucât emana vapori de alcool i s-a cerut să se supună testării cu aparatul alcooltest. După câteva încercări, timp în care inculpatul nu a suflat corespunzător în aparatul alcooltest, i s-a cerut acestuia să se prezinte însoțit de organele de poliție la o unitate medicală, pentru a-i fi recoltate probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei. Inculpatul a refuzat acest lucru fără o justificare, deși organele de poliție i-au adus la cunoștință faptul că refuzul unui conducător auto de a se supune recoltării probelor biologice constituie infracțiune.

Starea de fapt descrisă mai sus este pe deplin dovedită de probatoriul administrat în cauză, și poziția inculpatului fiind de recunoaștere a comiterii faptei pentru a cărei comitere a fost cercetat. Recunoașterea inculpatului se coroborează cu probele administrate în cauză. Din declarația martorului audiat se reține că inculpatul a refuzat recoltarea probelor biologice, cu toate că i s-a pus în vedere că o astfel de poziție constituie infracțiune. Același martor mai subliniază că din atitudinea inculpatului și-a dat seama că acesta se afla sub influența băuturilor alcoolice.

Pentru aceste motive, s-a constatat că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 87 al. 5 din O.U.G. nr. 195/2002, republicată, constând în refuzul de a se supune recoltării de probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei în sânge, și i se va aplica pedeapsa de 2 ani închisoare.

La individualizarea pedepsei s-au avut în vedere criteriile generale stabilite de art. 72 C.pen.. Apărătorul inculpatului, cât și reprezentantul parchetului au solicitat ca la individualizarea pedepsei să se aibă în vedere prevederile art. 74 lit. a, c, coroborate cu prevederile art. 76 C.pen., inculpatul având o comportare sinceră în proces și aflându-se la prima încălcare a legii penale.

Alin. 1 al art. 74 C.pen. stabilește ca împrejurările stabilite la literele a-c, cu titlu exemplificativ, conform al. 2 al aceluiași articol 74 C.pen., pot fi considerate circumstanțe atenuante. Pornind de la sensul cuvântului „pot”, se constată că acest text de lege stabilește circumstanțe atenuante facultative, reținerea lor fiind la aprecierea instanței.

Analizând conținutul concret al infracțiunii comise de inculpat, și împrejurările concrete de comitere a acesteia, în speță, faptul că inculpatul a provocat și un accident de circulație, din fericire, soldat doar cu pagube materiale, instanța a apreciat că nu se impune reținerea circumstanței atenuante prev. de art. 74 C.pen., iar aplicarea pedepsei în cuantumul minimului special este justificată.

Infracțiunea pentru a cărei comitere a fost cercetat inculpatul este una de pericol, ca de altfel majoritatea acelor care reglementează siguranța circulației rutiere, dar nu se pot ignora împrejurările concrete în care a fost comisă, care la o analiză atentă conferă un pericol și mai mare faptei.

Inculpatul este la prima încălcare a legii penale, iar pedeapsa aplicată este sub 3 ani, aspecte care întrunesc primele două cerințe ale art. 81 C.pen. Având în vedere și persoana inculpatului, instanța apreciază că scopurile sancționării faptelor penale, reeducarea și prevenția, stabilite de art. 52 C.pen., vor putea fi atinse și fără executarea pedepsei aplicate în regim de penitenciar.

Pentru aceste motive, făcând și aplicarea art. 82 C.pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate de 2 ani închisoare, pe durata unui termen de încercare de 4 ani, inculpatul fiind atenționat asupra prevederilor art. 83 C.pen., care reglementează cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei.

Executarea pedepsei principale fiind suspendată, conform art. 71 al. 5 C.pen., pe durata termenului de încercare, a fost suspendată și executarea pedepsei accesorii constând în interzicerea exercitării drepturilor prev. de art. 64 lit. a, teza II, b C.pen..

Inculpatul fiind condamnat, în baza art. 191 C.proc.pen., a fost obligat și la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, conform cu dispozitivul.

Împotriva acestei sentințe penale a declarat apel inculpatul B.V. arătând în motivele depuse (f.2) că instanța nu a ținut cont de circumstanțele atenuante prev. de art.74 lit.a, c C.pen., respectiv, de conduita sa înainte de comiterea faptei, de stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii, de atitudinea sa după comiterea faptei, deși ele erau evidente și ca atare trebuia să se facă aplic.art.76 C.pen. și să reducă pedeapsa sub minimul special prevăzut de lege.

Prin decizia penală nr. 72/26.05.2010, Tribunalul Sălaj a respins ca nefondat apelul declarat de inculpatul B.V. împotriva sentinței penale nr. 36/10.03.2010 a Judecătorei Jibou, inculpatul fiind obligat, în baza art.192 alin.2 C.proc.pen., la 50 lei cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a dispune în acest sens, Tribunalul a reținut ca în mod corect a fost reținută de prima instanță starea de fapt stabilită anterior prin rechizitoriu, modalitatea de comitere de către inculpat a faptei reținută în sarcina sa, împrejurările în care au fost comise aceste fapte precum și vinovăția inculpatului pentru faptele comise.

Referitor la nereținerea circumstanțelor atenuante, prev. de art.74 lit.a, c C.pen., s-a concluzionat că, potrivit dispozițiilor legale, instanța poate considera ca anumite împrejurări să fie reținute ca și circumstanțe atenuante, deci reținerea acestora nu este obligatorie pentru instanță.

De asemenea, pedeapsa nu este doar un mijloc de reeducare al condamnatului, ci ea trebuie să constituie și o măsură de constrângere corespunzătoare valorii sociale încălcate prin săvârșirea infracțiunii, sens în care reținerea de circumstanțe atenuante în favoarea inculpatului conduce la determinarea scopului general al pedepsei. Hotărârea pronunțată de instanța de fond este temeinică și legală, pedeapsa a fost individualizată în mod corect, spre minimul special prev. de lege pentru infracțiunea comisă, avându-se în vedere atât persoana inculpatului, cât și fapta comisă, inculpatul refuzând recoltarea probelor biologice, în condițiile în care anterior conducerii autoturismului a consumat băuturi alcoolice într-un bar cu martora P.R.

Pentru aceste considerente, în baza art.379 pct.2 lit.b C.proc.pen., a fost respins ca nefondat apelul declarat de inculpat.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs, în termenul legal inculpatul B.V. solicitând admiterea recursului, casarea deciziei atacate și în urma rejudecării cauzei să se dispună reducerea quantumului pedepsei aplicate ca efect al reținerii circumstanțelor atenuante prev. de art.74 lit. a-c C.p. menținându-se suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate.

În motivarea recursului se arată că instanța de fond nu a avut în vedere la individualizarea pedepsei și circumstanțele raportate la persoana inculpatului în sensul că acesta se află la prima confruntare cu legea penală a recunoscut și regretat comiterea faptelor, are o bună conduită în societate și familie și s-ar impune reducerea quantumului pedepsei rezultate cu atât mai mult cu cât la termenul de judecată din 10 martie 2010 și reprezentantul Parchetului cu ocazia dezbaterilor judiciare a solicitat să-i fie reținute în favoarea inculpatului circumstanțe atenuante.

Examinând probele dosarului Curtea a constatat că recursul declarat în cauză este fondat.

Atât instanța de fond cât și cea de apel ca urmare a administrării unor probe utile, pertinente și concludente au reținut o stare de fapt conformă cu realitatea iar încadrarea juridică a faptei se circumscrie elementelor constitutive ale infracțiunii prev. de art.87 alin.5 din OUG nr.195/2002 republicată.

Astfel în esență inculpatul B.V. în data de 18 noiembrie 2009 a condus autoturismul proprietate personală pe DN 1C între localitatea Bizușa și Perii Vadului după ce a consumat băuturi alcoolice iar la solicitarea organelor de poliție a refuzat să se supună recoltării probelor biologice.

Cu ocazia individualizării pedepsei instanța de fond și cea de apel au avut în vedere criteriile generale de individualizare prev. de art.72 C.p. adică gradul de pericol social al faptei, modul concret de comitere al acesteia precum și persoana inculpatului care nu are antecedente penale, a avut o conduită sinceră în cursul procesului penal și a manifestat regret însă nu au valorificat aceste aspecte ca și circumstanțe atenuante în favoarea inculpatului.

Având în vedere că inculpatul se află la prima confruntare cu legea penală, a regretat și a recunoscut fapta comisă și având în vedere și caracterizarea de la fila 10 din dosarul Tribunalului Sălaj emisă de către Primăria Comunei Ileanda prin care se arată că inculpatul se bucură de considerație și respect atât din partea colegilor de muncă de la unitatea la care a lucrat în calitate de inginer cât și din partea cetățenilor din comună, Curtea a reținut aceste împrejurări în favoarea inculpatului ca și circumstanțe atenuante prev. de art.74 C.p. și în consecință a redus pedeapsa aplicată acestuia sub minimul special de la 2 ani închisoare la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 87 al.5 din O.U.G. nr. 195/2002, republicată, cu aplicarea art. 74 și 76 C.pen..

Retinand ca reintegrarea socială a inculpatului poate fi realizată și fără privarea de libertate așa cum au apreciat instanțele de fond și de apel în baza art. 81, 82 C.pen., s-a suspendat condiționat executarea pedepsei aplicate pe durata termenului de încercare de 3 ani.

În baza art. 71 al.5 C.pen. va suspenda pe durata termenului de încercare și executarea pedepsei accesorii constând în interzicerea exercitări drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II - a, b C.pen..

S-a atenționat inculpatul asupra dispozițiilor art. 83 C.pen. a căror nerespectare au ca urmare revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei

S-au menținut celelalte dispoziții ale hotărârii atacate.

CU OPINIE SEPARATA

În sensul respingerii recursului inculpatului și obligarea la cheltuieli judiciare de 200 lei.

OPINIE SEPARATĂ în sensul respingerii ca nefondat a recursului promovat de inculpatul B.V. împotriva deciziei penale 72 din 26 mai 2010 a Tribunalului Sălaj, cu obligarea acestuia la plata cheltuielilor judiciare către stat în sumă de 200 lei.

Prin calea de atac promovată, recurentul a apreciat că în favoarea sa se impun a fi recunoscute circumstanțele atenuante vizate de art.74 C.pen., cu consecința reducerii pedepsei sub minimul special prevăzut de lege conform art.76 C.pen.

Verificând modul în care instanța de fond și apel a analizat critica privind individualizarea pedepsei aplicată recurentului B.V. constată că a respectat toate regulile ce caracterizează stabilirea pedepsei, atât în ceea ce privește cuantumul, cât și modalitatea de executare, în sensul unei evaluări concrete a criteriilor statuate de legiuitor în dispozițiile art.72 din Codul penal, evidențiind gravitatea faptei comise, prin prisma circumstanțelor reale efective, dar și a circumstanțelor personale ale inculpatului, nu numai a celor legate de comportamentul procesual, cât și a celor care vizează strict persoana acestuia, aprecierea fiind făcută fără o preeminență a vreunui din criteriile arătate, precum și consecințele pedepsei și a modalității de executare, prin suspendarea acesteia, prin prisma funcțiilor unei asemenea sancțiuni.

Curtea, în baza propriei analize, față de critica formulată în sensul reducerii cuantumulului pedepsei consideră că nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în

raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Curtea consideră că pedeapsa de 2 ani închisoare, cu suspendarea executării acesteia, stabilită la minimul special, reprezintă o sancțiune proporțională, atât cu gravitatea efectivă a faptei comise de recurent, concretizată în sustragerea acestuia de la recoltarea probelor biologice, după ce în prealabil a condus pe drumurile publice autoturismul personal, fiind sub influența alcoolului, a provocat un eveniment rutier, și ea reliefează pericolozitatea excesivă a modului de operare al recurentului, cât și profilul socio-moral și de personalitate a inculpatului, a cărui atitudine în societate și procesuală în cauză, este pozitivă.

Față de modul concret de săvârșire a faptei, de împrejurarea că a fost implicat într-un eveniment rutier, cuantumul pedepsei de 2 ani închisoare stabilit la minimul special, asigură realizarea concretă a scopurilor pedepsei, iar suspendarea condiționată a acesteia, va contribui la conștientizarea consecințelor faptei, în vederea unei reinserții sociale reale a inculpatului.

Cuantumul sancțiunii nu se impune a fi redus față de gravitatea faptei comise, consecințele acesteia, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni, așa încât nu este incident cazul de casare invocat, respectiv art.385⁹ pct.14 C.pr.pen.

Poziția sinceră a inculpatului, atât în faza de urmărire penală cât și în faza de cercetare judecătorească, împrejurarea că are studii superioare, nu posedă antecedente penale, caracterizarea pozitivă de la locul de muncă și manifestarea regretului nu sunt elementele determinante și suficiente pentru a se reține în favoarea recurentului circumstanțe atenuante, în condițiile în care a condus un autovehicul pe drumurile publice, sub influența alcoolului, provocând și un eveniment rutier.

Toate aceste elemente de circumstanțiere ale faptei și inculpatului au fost avute în vedere de către instanțele de fond, iar pedeapsa aplicată, în cuantumul stabilit, la minimul special prevăzut de lege, este bine proporționalizată, motiv pentru care recursul declarat nu este fondat.

Infracțiunea de sustragere de la recoltarea probelor biologice după ce în prealabil inculpatul a condus pe drumurile publice un autovehicul având în sânge alcool, este o infracțiune de pericol, acesta constând tocmai în aceea că legea a stabilit că, a pilota un autoturism cu o alcoolemie de o anumită valoare, constituie infracțiune și nu contravenție. Pericolul unei astfel de fapte este obiectiv, legal și efectiv. Așa încât, a considera că o astfel de față este lipsită de pericolul social al unei infracțiuni, sau că ar avea un pericol redus, ar însemna că se adaugă la lege, scoțându-se din sfera penalului ceea ce însăși legea stabilește a fi infracțiune.

Aprecierea că asemenea fapte au un pericol social redus care să determine recunoașterea de circumstanțe atenuante și reducerea pedepsei, poate fi realizată numai în cazul infracțiunilor de rezultat, situație în care pericolul social are o arie mai vastă, cu elemente multiple de apreciere a acestuia, spre deosebire de infracțiunile de pericol, ca și în speță, când acest pericol există fără dubiu.

Prin cuantumul pedepsei aplicate, orientat la minimul special prevăzut de lege, fără acordarea de circumstanțe atenuante, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, s-a considerat în mod corect că ea este singura în măsură să asigure realizarea scopurilor educativ și de exemplaritate ale sancțiunii, dându-i posibilitatea îndreptării atitudinii față de comiterea de infracțiuni și resocializarea sa viitoare pozitivă. Nu poate fi neglijată împrejurarea, că în evenimentul rutier produs, putea fi vătămată integritatea corporală a unor persoane fizice sau să intervină decesul acestora.

La stabilirea pedepsei și a modului de executare, instanțele de fond au avut în vedere toate elementele cauzei, pornind de la conținutul infracțiunii, condițiile în care

fapta a fost comisă, datele referitoare la persoana inculpatului și concluziile judecății ce îl indică a fi reeducabil, chiar fără executarea sancțiunii.

Recunoașterea de circumstanțe atenuante, nu ar duce la reeducarea acestuia și ar lipsi de conținut dispozițiile art.72 și 52 C.pen.creînd o disproporție între scopul și rezultatul pedepsei.

În raport cu cele menționate, decizia instanței de apel este legală și temeinică sub toate aspectele și verificându-se hotărârea atacată, instanța nu a constatat existența vreunui caz de casare ce s-ar fi putut invoca din oficiu potrivit art.385⁹ alin.3 C.proc.pen. astfel că recursul inculpatului trebuia respins ca nefondat în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen., cu obligarea acestuia la suportarea cheltuielilor judiciare către stat în cuantum de 200 lei.

5. CERERE DE ACORDARE A CHELTUIELILOR JUDICIARE. BUNA CREDINTA.

Câtă vreme cu o lună și 10 zile anterior termenului de judecată fixat în soluționarea căii de atac, petiționarul a învederat că-și retrage recursul, angajarea ulterioara a apărătorului și solicitarea de a se acorda contravaloarea onorariului avocațial, de către partea adversă, apare ca fiind făcută cu rea credință, sens în care pretențiile sale sunt total nejustificate.

DECIZIA PENALĂ NR. 760/R/04.10.2010

Tribunalul Cluj prin sentința penală nr.318 din 13 iulie 2010, a respins ca inadmisibilă plângerea formulată de petentul S.I., împotriva ordonanței procurorului din data de 27 ianuarie 2010, emisă în dosarul nr.1104/P/2009 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj și împotriva rezoluției nr.133/II/2/2010 dată de prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj.

S-a menținut în întregime ordonanța și rezoluția atacate.

A fost obligat petentul la plata sumei de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată către făptuitoarea M.L..

S-au respins restul pretențiilor formulate de făptuitoarea M.L. cu titlu de cheltuieli judiciare.

A fost obligat petentul la plata sumei de 100 lei cu titlu de cheltuieli judiciare în favoarea statului.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele ca prin ordonanța procurorului din data de 27 ianuarie 2010, emisă în dosarul nr.1104/P/2009 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de făptuitoarea M.L. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prev. de art.254 alin.1 C.pen., cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., cu motivarea că nemulțumirea persoanelor care au formulat plângeri penale (printre care și petentul), constând în aceea că făptuitoarea ar fi pretins suma de 3% din totalul sumelor convenite, cu titlu de primă de succes, în condițiile în care aveau la dispoziție posibilitatea de a proceda la executare în nume propriu, nu poate constitui luare de mită. S-a mai arătat că, deoarece numita M.L. nu a condiționat demararea formelor de executare de acordarea primei de succes, în cuantum de 3%, aceasta nu avea titlu de

contraechivalent al conduitei pe care făptuitoarea s-ar fi angajat să o aibă și nu există alte elemente circumstanțiale cum ar fi promisiunea întocmirii cu prioritate a formelor de executare sau pretinderea vreunei alte sume de bani decât cea fixată prin înștiințarea adresată de către reprezentanții Asociației Naționale a Investitorilor FNI liderilor locali.

Totodată, prin aceeași ordonanță, s-a dispus disjungerea cauzei și declinarea competenței de soluționare în favoarea Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, pentru efectuarea de cercetări sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art.246 C.pen., cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., față de învinuita M.L..

Împotriva acestei ordonanțe, petentul S.I. a formulat plângere întemeiată pe dispozițiile art.278 C.pr.pen. la prim procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj, plângere care a fost respinsă ca neîntemeiată prin rezoluția nr.133/II/2/2010, cu motivarea că, pe de o parte, obiectul plângerii în constituie dispoziția de neîncepere a urmăririi penale față de numita M.L. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prev. de art.254 C.pen. și dispoziția de disjungere și declinare a cauzei la Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, iar pe de altă parte că verificările efectuate în cauză au demonstrat că membrii asociației au cunoscut detaliile privind procentul de 3% și au fost de acord cu ele, drept urmare neputându-se stabili existența infracțiunii de luare de mită.

Împotriva ordonanței și rezoluției menționate mai sus, petentul a formulat plângere la instanța de judecată în conformitate cu dispozițiile art.278/1 C.pr.pen., plângere pe care tribunalul a apreciat-o ca fiind inadmisibilă pentru urmatoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art.278¹ alin.1 C.pr.pen., după respingerea plângerii făcute conform art.275-278, împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art.277 și 278, la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

Ori, în speța de față, plângerea formulată de petent nu are ca obiect, în mod evident o soluție de neurmărire penală sau de netrimiteră în judecată (mai precis, soluția de neîncepere a urmăririi penale adoptată față de numita M.L. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prev. de art.254 C.pen.), ci vizează obligarea făptuitoarei la plata unei sume de bani cu titlu de cheltuieli de judecată ocazionate în cursul unui proces civil soluționat de Tribunalul București, ceea ce este inadmisibil pe această cale a formulării unei plângeri întemeiate pe dispozițiile art.278¹ alin.1 C.pr.pen.

De altfel, prin decizia nr.57/2007 dată în recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că plângerea îndreptată împotriva măsurilor luate și a actelor efectuate de procuror ori în baza dispozițiilor date de acesta, altele decât rezoluțiile sau ordonanțele procurorului de netrimiteră în judecată, reglementate de art.278¹ alin.1 C.pr.pen., este inadmisibilă.

Tribunalul a apreciat că, cu atât mai mult în speța de față plângerea formulată de petent este inadmisibilă, câtă vreme aceasta nu vizează vreun act sau măsură dispusă de procuror în dosarul nr.1104/P/2009 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj, ci are ca obiect o pretenție a petentului față de făptuitoarea M.L., fără nici o legătură cu infracțiunea de luare de mită care a făcut obiectul ordonanței atacate.

Față de cele menționate mai sus, în baza art.278¹ alin.1 C.pr.pen. tribunalul a respins ca inadmisibilă plângerea formulată de petentul S.I., împotriva ordonanței procurorului din data de 27 ianuarie 2010, emisă în dosarul nr.1104/P/2009 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj și împotriva rezoluției nr.133/II/2/2010 dată de prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj.

Au fost menținute în întregime ordonanța și rezoluția atacate.

Potrivit art.193 alin ultim C.pr.pen. petentul a fost obligat la plata sumei de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată către făptuitoarea M.L..

Totodată, în temeiul art.274 alin.3 C.pr.civ, având în vedere gradul de dificultate redus al cauzei, a respins restul pretențiilor formulate de făptuitoarea M.L. cu titlu de cheltuieli judiciare.

Împotriva soluției instanței de fond a declarat la data de 22 iulie 2010 recurs, petiționarul S.I., recurs pe care la 24 august 2010 și l-a retras, conform scriptului atașat dosarului la fila 10, iar conform art.385⁴ raportat la art.369 C.proc.pen. Curtea a luat act de retragerea recursului declarat de petent.

Primul termen de judecată în recurs la Curtea de Apel Cluj a fost fixat la 4 octombrie 2010.

Din lucrările depuse la dosar rezultă că făptuitoarea M.L. și-a angajat apărător pe avocatul N.M. la data de 28 septembrie 2010, căruia i-a achitat onorariu avocațial suma de 1.240 lei.

Având în vedere că la data încheierii contractului de asistență juridică de către făptuitoare, exista depus la dosar scriptul prin care petentul S.I. își retrăsese recursul la 24 august 2010, acordarea contravalorii onorariului avocațial este lipsită de dovada bunei credințe a părții, condiții în care se vor respinge ca nefondate cheltuielile judiciare cerute de făptuitoare în sumă de 1240 lei conform art.193 alin.6 C.proc.pen.

Câtă vreme cu o lună și 10 zile anterior termenului de judecată fixat în soluționarea căii de atac, petiționarul S.I. a învederat că-și retrage recursul, angajarea apărătorului și solicitarea de a se acorda contravaloarea onorariului avocațial, de către partea adversă, apare ca fiind făcută cu rea credință, sens în care pretențiile sale sunt total nejustificate.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen.petentul va plăti statului 50 lei cheltuieli judiciare.

Intocmit,

**Judecator, DELIA PURICE
-PRESEDINTE SECTIE PENALA-**